

Arrest

nr. 140 707 van 11 maart 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 4 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 7 november 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat EECKHAUT, die *loco* advocaat H. BEERLANDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, geboren te Ourosogui op (...) 1977.

Op 18 juni 2012 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 25 juni 2012 werd verzoekers asielaanvraag overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS).

Op 18 december 2012 weigerde het CGVS de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad)

Op 15 januari 2013 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Bij arrest nr. 117 454 van 23 januari 2014 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 3 juni 2014 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 25 september 2014 besliste de gemachtigde de aanvraag van 3 juni 2014 onontvankelijk te verklaren.

Op dezelfde dag besliste de gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

« Il est enjoint à Monsieur:
De heer:

[...]

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen¹, sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre, wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, immédiatement après la notification de décision.

onmiddellijk na de kennisgeving.

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article suivant de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

0 En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 :

N'est pas en possession d'un passeport valable, ni d'un visa valable o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Niet in het bezit van een geldig paspoort en een geldig visum

En application de l'article 74/14, §3 de la loi du 15 décembre 1980, le délai pour quitter le territoire est diminué à 0 jour car :

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement :

L'intéressé n'a pas obtempéré à l'ordre de quitter le territoire du 15.01.2013, dont un délai a été octroyé le 04.02.2014 jusqu'au 14.02.2014 o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd 15.01.2013 waarvan een uitstel toegekend werd op 04.02.2014 geldig tot 14.02.2014."

Eveneens op dezelfde dag nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij meent dat verzoeker geen schending aannemelijk maakt van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM). Verweerder stipt eveneens aan dat het om een herhaald bevel gaat.

In casu voert verzoeker inderdaad een schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze verdragsbepalingen primeren op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling en vereisen een onderzoek ten gronde van het desbetreffende middel. Het feit dat het om een herhaald bevel gaat, doet hieraan geen afbreuk.

Er mag immers geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met die verdragsrechtelijke bepalingen. Artikel 13 van het EVRM (en artikel 47 van het Handvest) vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

Er kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hiermee loopt verweerder vooruit op de beoordeling van de Raad.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Hij voert eveneens een manifeste beoordelingsfout aan.

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

“1.

Door het nemen van de bestreden beslissing begaat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout.

Draagkrachtige motieven dienen aan iedere administratieve beslissing ten grondslag liggen. Niet alleen dient de verwerende partij uit te gaan van de concrete feiten, maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels dienen vermeld te worden, alsook dient uitgelegd te worden hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

In casu is dit niet afdoende gebeurd.

2.

Bij de beslissing d.d. 25.09.2014, betekend aan cliënt op 07.11.2014, werd de aanvraag 9bis onontvankelijk verklaard door de Minister van Justitie (stuk 3).

Doch, tegen deze weigeringsbeslissing staat hoger beroep open en werd beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet).

Tot op heden is deze procedure en een andere procedure met referentie 7527259 voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hangende.

Het resultaat van deze procedure kan nog steeds als gevolg hebben dat verzoeker een beperkt of onbeperkt verblijfsrecht in België krijgt. Dit kan ook het gevolg zijn van de eerder nog hangende procedure.

Door het uitvaardigen van een uitwijzingsbevel wordt verzoeker in de onmogelijkheid gesteld om te wachten op de antwoorden in deze hangende procedures.

Bovendien wordt het verzoeker door het betekenen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied met een termijn van 0 dagen in theorie onmogelijk gemaakt om beroep aan te tekenen.

Er wordt dus al een uitwijzingsbevel betekend terwijl de verzoekende partij misschien nog het recht kan bekomen om in België te blijven.

Bovendien wordt in het uitwijzingsbevel ook helemaal niet degelijk gemotiveerd waarom dergelijk beslissing wordt genomen terwijl de regularisatieprocedures van verzoeker nog hangende zijn.

Door zomaar te stellen dat verzoeker niet aantoonde dat hij een stabiele en duurzame relatie heeft met mevr. V. begaat verweerster niet enkel een beoordelingsfout, maar faalt zij ook in haar motiveringsplicht. Mevrouw V. heeft al het mogelijke gedaan om wettelijk te kunnen samenwonen met verzoeker.

Enkel omdat het voor haar zo moeilijk was om de originele echtscheidingsdocumenten te bekomen waren de formaliteiten nog niet vervuld.

Momenteel liggen alle documenten voor en ligt het verdere verloop van de procedure niet meer in handen van de heer C. en mevrouw V. Zij dienen enkel de beslissing af te wachten, zo bevestigde stad Kortrijk vandaag nog (04.12.2014).

Het beginsel van de motiveringsplicht waaraan de beslissing van de verwerende partij moet voldoen, is geschonden. Het louter stellen dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum kan onmogelijk worden beschouwd als een degelijke motivering.

Het betekenen van een uitwijzingsbevel tijdens de lopende beroepstermijn of tijdens het uitoefenen van een rechtsmiddel is onredelijk en onzorgvuldig.”

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en een geldig visum en dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 januari 2013 waarvan uitstel werd toegekend tot 14 februari 2014.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker beschouwt de motivering niet afdoende omdat hij meent dat deze had moeten motiveren waarom een dergelijke beslissing wordt genomen terwijl de regularisatieprocedures van verzoeker nog hangende zijn. Hij verwijst eveneens naar de beslissing waarbij de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en stelt dat in deze beslissing niet zomaar kon gesteld worden dat zijn duurzame relatie met Mw. V. niet is aangetoond nu zij moeilijkheden had om de originele echtscheidingsdocumenten te bekomen, maar dat deze nu wel voorliggen en verzoeker en zijn vriendin nu de beslissing van de stad Kortrijk afwachten.

Vooreerst merkt de Raad op dat het geenszins dienstig is een middel te ontwikkelen, onder meer gebaseerd op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tegen een beslissing die thans niet aangevochten wordt. Zoals verweerder in de nota terecht opmerkt, zijn middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, onontvankelijk.

De aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is onontvankelijk. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout aangenomen.

Verzoeker kan evenmin gevolgd worden als zou de gemachtigde in deze beslissing de verplichting gehad hebben te motiveren rond het feit dat “de regularisatieprocedures nog hangende zijn”. Zoals verzoeker zelf heeft aangestipt, werd op dezelfde dag als de thans bestreden beslissing, ook de voormelde regularisatieaanvraag onontvankelijk verklaard. Er zijn geen andere regularisatieprocedures hangende. Het feit dat tegen de voormelde beslissing bij de Raad een beroep werd ingediend, dat

bovendien geen schorsend beroep betreft, houdt niet in dat de gemachtigde geen bevel om het grondgebied te verlaten kon afgeven, noch moest hij omtrent dit hangende beroep motiveren. De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is niet bestaanbaar met het hebben van een verblijfsrecht, hetgeen verzoeker in het geheel niet heeft. Zelfs indien de Raad de onontvankelijkheidsbeslissing volgend op de regularisatieaanvraag zou vernietigd hebben, *quod non*, dan nog zou dit niet als gevolg gehad hebben dat verzoeker van een verblijfsrecht kon genieten. Er kan bijgevolg geen motiveringsgebrek in de beslissing, noch een onzorgvuldigheid of een onredelijkheid in hoofde van de gemachtigde worden weerhouden.

Waar verzoeker nog aanstipt dat hij in de onmogelijkheid werd gesteld beroep aan te tekenen nu het bevel om het grondgebied te verlaten een termijn van 0 dagen voorziet, stelt de Raad zich de vraag naar het belang van dit argument. Uit de feiten blijkt dat verzoeker wel degelijk een beroep heeft kunnen aantekenen tegen het thans bestreden bevel alsook tegen de beslissing waarin zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Bovendien vereist het indienen van een beroep evenmin de aanwezigheid van verzoeker zelf op het grondgebied, nu hij zich door een advocaat kan laten bijstaan, hetgeen verzoeker ook heeft gedaan.

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aanvaard.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), alsook van de formele motiveringsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker licht zijn tweede middel toe als volgt:

“Verzoeker is van mening dat dit een disproportioneel risico met zich meebrengt. Enerzijds zet verzoeker hiermee zijn leven op het spel. Hij moeten immers terug naar Senegal.

Bovendien zal hij blootgesteld worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 E.V.R.M. De heer C. heeft zich al vanaf het begin proberen in te zetten in onze maatschappij om op zoveel als mogelijke pistes zichzelf te integreren. Ook op sociaal vlak heeft hij ondertussen een heuse integratie doorgemaakt. Hij woont officieel samen met zijn vriendin sinds 07.02.2014.

Op 18.12.2012 verkreeg verzoeker een arbeidskaart C waarna hij onmiddellijk op zoek ging naar werk en dit nog steeds doet. Het mag dan ook duidelijk zijn dat een beloftevolle jongeman zoals Y. C., de kans verdient om zijn toekomst in België verder uit te bouwen. Dat hij inspanningen levert om vooruit te geraken is meer dan duidelijk een levenskenmerk.

Ook de emotionele en affectieve belangen van verzoeker liggen momenteel enkel in ons land.

Dit valt meer dan duidelijk af te leiden uit alle verklaringen van diverse vrienden. Vrienden en familie spreken vol lof over hem. Zo zegt de heer M. N’G. hem al van september 2012 graag te kennen. Ook is hij verantwoordelijk voor de economische en sociale zaken van de vzw waar hij een actief lid in is, laat de voorzitter van Y. L., de heer M. S. ons weten. De heer H. N. kent hem als een wijs man, die bijna als familie geworden is voor hem. Tot slot beschrijft zijn vriendin, mevrouw M. V., hem als een goed geïntegreerde man, die werk zoekt en lessen Nederlands volgt. Hij is vriendelijk en bereid om iedereen te helpen. De toekomst van verzoeker ligt enkel in België. Verzoeker is ook werkbereid en bereid zich aan te passen aan de vereisten van het land (verzekering, mutualiteit, ...).

Bij een gedwongen terugkeer naar Senegal dreigt de verzoekende partij alles wat hij heeft opgebouwd in België te verliezen. In die zin is het dan ook duidelijk dat artikel 8 E.V.R.M. met de voeten wordt getreden.

Verzoeker vreest voor zijn leven en zijn fysieke integriteit bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

Het is aldus tot op heden geenszins uitgesloten dat verzoeker gevaar loopt bij een terugkeer naar Senegal. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient hierover nog ten gronde te oordelen.

De verwerende partij houdt geenszins rekening met de mogelijke risico’s die verzoeker loopt bij een gedwongen terugkeer naar Senegal. Zo laat de verwerende partij na uitdrukkelijk te motiveren waarom er geen beoordeling is gebeurd van onder meer het risico op een schending van artikel 8 E.V.R.M.

De beslissing die de Minister van Justitie heeft genomen is nog niet vaststaand, gelet op de lopende beroepstermijn, waardoor uit deze beslissing de verwerende partij niet kon concluderen dat er geen risico is voor het leven en de fysieke integriteit of voor onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 E.V.R.M. De verwerende partij had de beroepstermijn moeten afwachten.

Het mag meer dan duidelijk zijn dat een onmiddellijke uitvoering van het bevel, zonder het verder verloop van zijn procedures af te wachten, een moeilijk te herstellen nadeel zullen opleveren voor verzoeker.”

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoeker beperkt zich in het middel tot de bewering dat hij zijn leven op het spel zet en vreest voor zijn fysieke integriteit nu hij zou moeten terugkeren naar Senegal. Hij poneert dat hij daar zal blootgesteld worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Hij stelt nog dat de Raad zich hierover ten gronde nog zou moeten uitspreken. Dit laatste strookt geenszins met de feiten nu de Raad bij arrest nr. nr. 117 454 van 23 januari 2014 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde aan verzoeker. De Raad achtte geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk. Verzoeker brengt geen concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan ter adstruering van het geponeerde risico voor zijn leven of fysieke integriteit.

Waar verzoeker stelt dat de gemachtigde de lopende beroepstermijn had moeten afwachten, kan de Raad niet volgen. Enerzijds werd reeds gesteld dat over de asielaanvraag de Raad wel al een uitspraak ten gronde had gedaan, hierin stelde de Raad reeds vast dat er geen reëel risico was op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Het onderzoek in het kader van dit laatste artikel sluit nauw aan bij het onderzoek naar artikel 3 van het EVRM. Anderzijds moet worden vastgesteld dat wat betreft het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing volgend op de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de Raad in zijn arrest nr. 140 706 van 11 maart 2015 heeft aangestipt dat verzoeker noch in de aanvraag noch in het verzoekschrift enig nieuw element heeft aangehaald dat tot een andere beoordeling van de Raad inzake zijn verzoek tot internationale bescherming had kunnen aanleiding geven. Ook dit beroep is dus niet langer hangende. Verzoeker toont niet aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aanvaard.

Verzoeker voert eveneens een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij verwijst daarbij enerzijds naar het feit dat hij sedert 7 februari 2014 met zijn vriendin samenwoont en anderzijds dat hij goed geïntegreerd is in onze maatschappij. Dat laatste staat hij met een verwijzing naar zijn arbeidskaart C en de getuigenissen van enkele vrienden en van zijn vriendin Mw. M.V. De gemachtigde zou ook hebben nagelaten uitdrukkelijk te motiveren aangaande dit risico op een schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

In casu ligt echter enkel voor dat verzoeker sedert enkele maanden voor de bestreden beslissing officieel is ingeschreven op hetzelfde adres als Mw. M.V. Deze dame beschrijft betrokkene in haar getuigenis als *“un très bon ami qui s'intègre absolument. Il recherche [onleesbaar] du travail, a suivi les cours de néerlandais, il est gentil et prête à faire plaisir et aider les gens. Il parle avec tout le monde blanc ou noir. Il est aimé par toute ma famille »*. De gemachtigde kon uit deze verklaring, uit het feit dat ze nog maar enkele maanden op hetzelfde adres zijn ingeschreven en op basis van de twee getuigenissen op redelijke wijze vaststellen dat een stabiele en duurzame relatie tussen betrokkenen geenszins is aangetoond. Deze vaststelling wordt overigens ondersteund door het feit dat verzoeker op grond van zijn geardeheid een asielerzoek had ingediend.

In casu kan geen gezinsleven worden aangenomen, zoals wordt bedoeld in artikel 8, lid 1 van het EVRM.

Wat betreft de aangevoerde schending van het privéleven blijkt dat dit begrip niet is gedefinieerd door artikel 8 van het EVRM. Het EHRM onderstreept dat het een breed begrip is en het niet mogelijk, noch noodzakelijk is er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Het EHRM benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, §61, EHRM 2002-III) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, §53, EHRM 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8 (EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59).

Vooreerst moet worden aangestipt dat verzoeker geen gevestigde immigrant is. Bovendien is het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut. Het kan immers door de Staten worden omschreven binnen de beperkingen die ze in paragraaf 2 van deze bepaling uitdrukkelijk hebben uiteengezet. De inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover bij de wet is voorzien, voor zover ze geïnspireerd is door een of meerdere van de vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het gezag om te bewijzen dat het de bekommernis heeft gehad om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de eiser op respect voor zijn privéleven en voor zijn familie- en gezinsleven. Het Hof heeft er reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM in geval van een eerste toelating ook positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het privéleven en dat de principes die op dergelijke verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen regelen. In beide gevallen dient rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de Staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

In casu wordt niet betwist dat het gaat om een eerste toelating, nu verzoeker enkel tijdens zijn asielerprocedure die anderhalf jaar heeft geduurd over een verblijfsrecht heeft beschikt. Verzoeker behoorde aldus te weten dat zijn situatie precair was en dat er ten allen tijde een einde kon worden gesteld aan dit verblijf. Niettegenstaande zijn asielaanvraag in 2012 werd afgewezen door het CGVS, een afwijzing die later werd bevestigd door de Raad, en hem reeds een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, heeft hij er voor geopteerd om zijn illegaal verblijf te bestendigen en heeft hij in

deze omstandigheden het privéleven waarnaar hij verwijst ontwikkeld. Een dergelijk privéleven ontwikkeld tijdens een precair verblijf, kan geen aanleiding geven tot positieve verplichtingen in hoofde van de staat en maakt geen schending uit van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker nog aanvoert dat de gemachtigde zou nagelaten hebben te motiveren omtrent het risico op schending van artikel 8 van het EVRM, meent de Raad dat de bewoordingen van artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht inhouden zodanig dat de bestreden beslissing geen uitdrukkelijke motivering daaromtrent moet bevatten. Wel is het duidelijk dat geen bevel kan worden afgegeven zonder voorafgaandelijk onderzoek door de gemachtigde naar een eventuele schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Dit kan eveneens uit het administratief dossier blijken. Dit dossier bevat een synthesesnota waarin de elementen in toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorafgaandelijk aan de afgifte van het bevel zijn onderzocht (hoger belang van het kind, gezinsleven en gezondheidssituatie).

Een schending van artikel 8 van het EVRM en de formele motiveringsplicht wordt evenmin aangenomen.

Aangaande de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel laat verzoeker na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden. Minstens valt zijn uiteenzetting samen met de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Bijgevolg volstaat het dan ook hierbij naar het *supra* geschrevene te verwijzen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES